

Arrest

nr. 236 889 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MERCKX, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 december 2012 wordt de verzoekende partij aangehouden door de onderzoeksrechter te Antwerpen op verdenking van diefstal met braak, inklimming en gebruik van valse sleutels en deelname aan bendevoering. Op 9 november 2015 wordt zij voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Op 16 mei 2017 wordt zij, na verzet, door dezelfde rechtbank opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.

1.2 Op 19 juli 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, dat haar op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

1.3 Op 27 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 mei 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (geïdentificeerd door ambassade van Chili) :

Naam: D(...) J(...)

Voornaam: G(...) A(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Chili

ALIAS: A(...) J(...) E(...), geboren op 02.02.1978 , onderdaan van Chili.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of van een verblijfstitel.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan deelname aan bendevoering-plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld, als mededader, aan poging tot misdaad, aan heling en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 16.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 09.11.2015 en later opnieuw bevestigd door de correctionele rechtbank van Antwerpen in het vonnis van 16.05.2017 dat de door de beklaagden gestelde handelingen op een criminele ingesteldheid wijzen. Zo wordt er in het vonnis dd. 09.11.2015 onder meer vastgesteld dat de beklaagden tussen 03.05.2010 en 22.11.2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot het plegen van inbraken, dan wel het helen van besloten goederen en dit alles met het oog op snel en makkelijk geldgewin zonder op enigerlei wijze rekening gehouden te hebben met de eigendomsrechten van derden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toemenend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij reeds in december 2012 werd gecontroleerd door de politie van Antwerpen in het kader van zware diefstallen en werd weerhouden in de gevangenis van Turnhout. Betrokkene werd op 19.07.2013 vrijgesteld met een bevel om het

grondgebied te verlaten. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorrecht dd. 03.03.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan deelname aan bendevormingplegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld, als mededader, aan poging tot misdaad, aan heling en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 16.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 09.11.2015 en later opnieuw bevestigd door de correctionele rechtbank van Antwerpen in het vonnis van 16.05.2017 dat de door de beklaagden gestelde handelingen op een criminele ingesteldheid wijzen. Zo wordt er in het vonnis dd. 09.11.2015 onder meer vastgesteld dat de beklaagden tussen 03.05.2010 en 22.11.2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot het plegen van inbraken, dan wel het helen van besloten goederen en dit alles met het oog op snel en makkelijk geldgewin zonder op enigerlei wijze rekening gehouden te hebben met de eigendomsrechten van derden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toemenend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij reeds in december 2012 werd gecontroleerd door de politie van Antwerpen in het kader van zware diefstallen en werd weerhouden in de gevangenis van Turnhout. Betrokkene werd op 19.07.2013 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 27.04.2017 vond er een interview plaats met een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ter identificatie van de betrokkene. Tijdens dit interview verklaarde de betrokkene dat hij een relatie heeft met E(...) G(...) K(...) R(...) (°(...)). Zij heeft de Paraguayaanse nationaliteit en verblijfsrecht in Spanje. Zij zou, samen met betrokkene, in Barcelona wonen. Samen met haar heeft betrokkene twee kinderen: E(...) G(...) D(...) (°(...)/2015) en D(...) J(...) G(...) A(...) (°(...)/2012). In dit interview verklaart de betrokkene dan ook dat hij wenst terug te keren naar Spanje waar hij ook verblijfsrecht zou hebben. Echter, ondertekent betrokkene op 03.03.2020 een formulier om zijn wens uit te drukken om terug te keren naar Chili. Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" die werd ingevuld in het bijzijn van de migratieambtenaar op 03.03.2020, dat hij sinds 2017 in België verblijft en dat hij werd overgedragen aan België door Duitsland, dat hij zijn identiteitsdocumenten in Duitsland verloren is en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij toen geen duurzame relatie, familie en of minderjarige kinderen in België te hebben. Ook verklaarde betrokkene dat hij geen redenen heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betreffende zijn gezin in Spanje dient opgemerkt te worden dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen konden teruggevonden worden in het administratief dossier van betrokkene die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het administratief dossier bevat ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg

heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan deelname aan bendevormingplegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld, als mededader, aan poging tot misdaad, aan heling en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 16.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 09.11.2015 en later opnieuw bevestigd door de correctionele rechtbank van Antwerpen in het vonnis van 16.05.2017 dat de door de beklaagden gestelde handelingen op een criminele ingesteldheid wijzen. Zo wordt er in het vonnis dd. 09.11.2015 onder meer vastgesteld dat de beklaagden tussen 03.05.2010 en 22.11.2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot het plegen van inbraken, dan wel het helen van besloten goederen en dit alles met het oog op snel en makkelijk geldgewin zonder op enigerlei wijze rekening gehouden te hebben met de eigendomsrechten van derden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toemenend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij reeds in december 2012 werd gecontroleerd door de politie van Antwerpen in het kader van zware diefstallen en werd weerhouden in de gevangenis van Turnhout. Betrokkene werd op 19.07.2013 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorrecht dd. 03.03.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding (...)"

1.4 Op 27 mei 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar genomen.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

2.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3.2 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast wegens laattijdigheid.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Het voormelde artikel 39/57, § 1, derde lid bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Het is niet betwist dat de thans voorliggende vordering een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering is.

Artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Het kan dan ook niet worden betwist dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 19 juli 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten was genomen. Dit blijkt tevens uit de motivering van de bestreden beslissing. Verder werd deze beslissing blijkens het administratief dossier op 19 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat zij reeds het voorwerp van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast niet dat de verzoekende partij tussen 19 juli 2013 en 27 mei 2020 het Schengengrondgebied zou hebben verlaten en zo het eerdere bevel om het grondgebied zou hebben uitgevoerd. Dit wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet beweerd.

De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij reeds in op de ontvankelijkheid *ratio temporis* van de vordering. Zij voert aan dat zij zich op het moment van de kennisgeving van het bestreden bevel niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet bevond, maar in de gevangenis van Wortel. Volgens haar kan hierdoor de termijn van vijf dagen niet gelden en moet de gewone “UDN beroepstermijn” van tien dagen gelden.

De Raad wijst erop dat deze uitlegging geen steun vindt in de bewoordingen van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De eerstgenoemde bepaling verwijst in het algemeen naar het gegeven dat de betrokkene het voorwerp moet uitmaken van een “*verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is*” om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen indienen. De verwijzing in deze bepaling naar de vasthouding op “*een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9*” heeft slechts betrekking op het imminent karakter van de vordering. Het betreft met name het in de wet voorziene geval waarin het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt zelf geen specifieke beroepstermijn, maar verwijst hiervoor uitdrukkelijk naar artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Dit laatstgenoemde artikel maakt geen enkele melding van een vasthouding op een welbepaalde plaats (of elders), maar bepaalt slechts dat, “*vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel*”, de beroepstermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt teruggebracht tot vijf dagen.

Op geen enkele manier blijkt uit artikel 39/82, § 4, tweede lid *juncto* 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dan ook dat de bijzondere beroepstermijn van vijf dagen slechts zou gelden voor vreemdelingen die zich op het ogenblik van de kennisgeving reeds op een welbepaalde plaats zouden bevinden. De verzoekende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat in haar geval de beroepstermijn van tien dagen en niet de beroepstermijn van vijf dagen gold.

Verder is niet betwist dat de bestreden beslissing op 28 mei 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 29 mei 2020 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 8 juni 2020 aan de Raad per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 2 juni 2020 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 8 juni 2020, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij uiteen dat de bestreden beslissing haar in de gevangenis ter kennis werd gebracht, zonder aanwezige raadsman én zonder tolk. Zij voert aan dat zij de inhoud van het document geenszins begreep, laat staan de bepaalde beroepstermijn. Volgens de verzoekende partij zou het oordeel dat de beroepstermijn reeds verstreken was omdat zij binnen de vijf dagen beroep had moeten aantekenen, een flagrante schending uitmaken van haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel conform artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van haar recht op een eerlijk proces overeenkomstig artikel 6 van het EVRM.

Vervolgens wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen, werd aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. De verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 11 juni 2020 zet de advocaat van de verzoekende partij met betrekking tot de al dan niet laattijdigheid van de vordering uiteen dat de verzoekende partij zich in een speciale situatie bevindt. Volgens de advocaat wordt iemand normaal thuis aangehouden en beschikt deze persoon dan over een beroepstermijn van dertig of tien dagen. In dit geval werd de bestreden beslissing betekend in de gevangenis, hetgeen geen welbepaalde plaats is, zodat de verzoekende partij tussen twee stoelen valt. Zij heeft geen rechtswaarborgen, geen kans op een advocaat of een tolk, zij weet niet wat er in de beslissing staat, haar rechten van verdediging zijn geschonden. Volgens de advocaat heeft de verzoekende partij geen effectief rechtsmiddel, indien de vordering laattijdig wordt geacht. De advocaat stelt verder dat de beroepsmogelijkheden volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) garanties moeten bieden, een schending moet kunnen vermeden worden. Indien het beroep laattijdig is, heeft de verzoekende partij geen rechtsgeldige kans gehad om haar gronden uiteen te zetten. De advocaat van de verzoekende partij zet verder uiteen dat de verzoekende partij een gezinsleven in Spanje en niet in België heeft en dat zij een geldig verblijfsrecht in Spanje had, maar dit niet heeft kunnen verlengen omdat zij in België in de gevangenis zat, en er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De advocaat van de verzoekende partij vraagt om voorrang te verlenen aan de hogere rechtsnorm, met name artikel 13 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat het wegens laattijdigheid onontvankelijk verklaren van de vordering haar recht op een eerlijk proces overeenkomstig artikel 6 van het EVRM zou schenden, wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 6 enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van dit artikel (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 12 juli 2018, nr. 12.920 (c)). De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

In de mate dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw moet worden begrepen als dat de beroepstermijn van vijf dagen niet zou gelden wanneer de kennisgeving van de bestreden beslissing niet heeft plaatsgevonden in een "*welbepaalde plaats*", verwijst de Raad naar zijn hogere uiteenzetting in dit verband.

Algemeen in het licht van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad vervolgens erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door het voormelde artikel 13 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder wordt opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie in deze zin: GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016; GwH 17 september 2015, 111/2015 en GwH 11 juni 2015, 89/2015).

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij door de betekening in de gevangenis geen rechtswaarborgen had, dat zij geen toegang had tot een advocaat en/of een tolk en dat zij de bestreden

beslissing en de beroepsmogelijkheden niet begreep, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij, die duidelijk wel erin is geslaagd om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in te dienen binnen de tien dagen, brengt geen enkel begin van bewijs bij dat haar bij de kennisgeving op 28 mei 2020 in de gevangenis of kort daarna, zoals bij de overdracht naar het gesloten centrum (wel een “welbepaalde plaats” overeenkomstig artikel 74/8 van de vreemdelingenwet) in de voormiddag van 29 mei 2020, geen enkele uitleg is verschaft in een taal die zij begreep en dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om tijdig een raadsman te contacteren. De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de vreemdeling aan wie een beslissing in het kader van de vreemdelingenwet wordt betekend in de gevangenis, over minder rechtswaarborgen zou beschikken dan de vreemdeling die zich thuis of elders bevindt op het moment van de betekening van de betrokken beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij klemmt des te meer, nu de verkorte beroepstermijn van vijf dagen het gevolg is van het feit dat de verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, met name op 19 juli 2013. Bovendien blijkt uit het administratief dossier (en deels uit de bestreden beslissing) dat attaché A. D. van de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 maart 2020 – bijna drie maanden voor het nemen van de bestreden beslissing – nog een interview heeft gedaan met de verzoekende partij in de gevangenis van Wortel, waarin werd gesproken over haar repatriëring, aangezien zij bijna op strafeinde zat. Dit interview verliep in het Engels, de verzoekende partij werd gehoord en verklaarde ook uitdrukkelijk dat zij terug naar Chili wilde. Ook op 27 april 2017 en op 6 december 2018 was zij reeds geïnterviewd door de Dienst Vreemdelingenzaken over haar situatie, waarbij haar overigens telkens een vragenlijst in het Spaans (haar moedertaal) werd voorgelegd (die zij op 27 april 2017 weigerde in te vullen, maar op 6 december 2018 wel invulde en daarbij verklaarde terug te willen naar Chili). Ten slotte werd haar in november 2019 nogmaals gevraagd de betrokken vragenlijst in te vullen, hetgeen zij weigerde. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat zij, tot de kennisgeving van de bestreden beslissing op 28 mei 2020, onwetend was over haar bijzonder precare verblijfssituatie en de intentie van de Dienst Vreemdelingenzaken om haar te verwijderen, en dat zij niet de tijd had om reeds eerder een advocaat naar haar keuze te raadplegen, die haar situatie kon opvolgen. Het gegeven dat de verzoekende partij geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van de eerdere verwijderingsmaatregel en ook niet naar aanleiding van de verschillende contactmomenten met de Dienst Vreemdelingenzaken, die plaatsvonden in het Engels en/of het Spaans en die betrekking hadden op haar eventuele verwijdering – het meest recente contactmoment slechts enkele maanden vóór het nemen van de thans bestreden beslissing –, en het pas nuttig acht in rechte op te treden op het ogenblik dat een gedwongen verwijdering onvermijdelijk lijkt, maakt niet dat zij niet over voldoende tijd zou hebben beschikt om de beschikbare rechtsmiddelen op een effectieve wijze te benutten.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte en dat artikel 13 (volgens haar *juncto* artikel 8) van het EVRM geschonden zou zijn.

Voor het overige kan de verzoekende partij met haar betoog ook niet aantonen dat sprake zou zijn van overmacht.

De vordering tot schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

3.3 Gelet op het bovenstaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar geheel onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. VAN DEN BOSSCHE